

at stoppe Bedriften i det hele, maa gøres af den Sundhedsautoritet, under hvilken den paagældende Ejendom hører.

Saa har man sagt, at der ganske vist staar i Loven, at Sundhedsautoriteterne i Kjøbenhavn skulle give den paagældende Ejendom Erstatning, men den Erstatning, mener man, vil blive ganske ufyldstgørende. Hvorfor det? Denne Erstatning gives jo i Henhold til Lovens Ændringer, og paa samme Maade som den gives i vedkommendes eget Distrikt, naar Sundhedsautoriteterne stoppe hans Virksomhed. Er vedkommende ikke fornøjet med Erstatningen, kan han i Henhold til § 25 faa udvalgt Mænd af Retten til at skønne over Erstatningen og eventuelt faa den forhøjet. Men hvis man anker her over den Erstatning, som gives i det Tilfælde, jeg her omhandler, maa det være en Anke over den Erstatning, der overhovedet gives i Henhold til Loven, men vi kunne ikke komme til andre Erstatningsregler end dem, Loven indeholder. Det er sikkert, at der paa denne Maade kan opstaa et Tab for den paagældende Ejer, forudsat at Mælken er smitteførende, og jeg gaar ud fra, at der i saa Henseende ikke tages fejl. Men det er et Tab, han maa være glad ved, havde jeg nær sagt. Thi det maa være et tungt Ansvar at bære, hvis der fra hans Mejeri udgaar smittebærende Mælk til Kjøbenhavn, som bringer Sygdom ind der. Man skal afveje Interesserne mod hinanden: den paagældende Ejers Interesse af at faa solgt Mælken for de to Dage, der kunne hengaa, indtil Sundhedsautoriteterne skride ind, og Interessen hos de paagældende kjøbenhavnske Beboere, der købe Mælken. Og saa forekommer det mig rigtignok, at den Interesse, Ejeren har, er forsvindende i Forhold til Beboernes. Det er dog ikke andet end billigt og rimeligt, her at tage Hensyn til Beboerne og søge at fri dem for Smitten. Jeg kan ikke se andet, end at der her slet ikke er Tale om at lægge nogen ekstraordinær eller for stor Magt i Bymyndighedernes Haand, som det er blevet udtrykt, det er ikke andet end at gøre, hvad man allerede har Ret til at gøre, og sker der virkelig noget saadant, at man kan sige, at en Gaard producerer Mælk, der er behæftet med Tyfussmitte, og Mælken den næste Dag bringes til Kjøbenhavn og Autoriteterne her maa lade den gaa ud i Verden, i Kjøbenhavn med Smitten i sig, saa er det et saa urimeligt Forhold, at jeg ikke kan begribe, at man ikke vil være med til at rette paa det gennem Lovgivningen. — Saa har jeg endelig en Be-

stemmelse tilbage, Ændringsforslag under Nr. 27 til § 26, 2det Stykke, som gaar ud paa at sætte den Takst, hvorefter Udgifterne for hver Sygedag, naar det gælder Ophold paa Sygehus, skal regnes til 2 Kr. 50 Øre for alle Sygehuse, medens det nu er 2 Kr. 50 Øre i Kjøbenhavn og 2 Kr. uden for Kjøbenhavn. Det er jo en meget væsentlig Ændring, thi den vil lede til, at Statskassens Tilskud vil blive betydelig forøget. Jeg har været meget betænkelig ved at gaa med hertil, men jeg maa jo erkende, at der for Sygehusene og navnlig for Epidemihusene vel kan gøres det gældende, at de smaa Epidemihuse, paa hvilke der hviler en større Gæld, som Kommunerne have maattet paadrage sig for at opføre dem, arbejde med forholdsvis store Udgifter, naar man vil tage Hensyn til alt, hvad Kommunen saaledes har maattet udgive, og fordele det pr. Sygedag. I saa Henseende vil det hjælpe noget, naar vi sætte Betalingen op fra 2 til 2½ Kr., men jeg har, som sagt, ikke været uden Betænkelighed ved at gøre dette Skridt. Men da man stærkt har ønsket det i det paagældende Udvalg, har jeg dog ment at kunne gaa med dertil. Kommunerne have ved Siden af de Udgifter, som der her er Tale om, og som fordeles mellem Kommunerne og Staten, adskillige Udgifter ellers til epidemiske Sygdomme, saa at vi vel næppe udsætte os for, at denne Forhøjelse skulde lede til, at Kommunerne fik den fulde Erstatning, hvilket ikke er Lovens Mening.

Bluhme: Ved Ændringsforslag Nr. 28 foreslaar Udvalget, at Loven skal forelægges Rigsdagen til Revision inden 1ste Januar 1910. Udvalget siger selv, at „det sker i Betragtning af, at en Lov som nærværende under Hensyn til Videnskabernes stadige Fremskridt næppe bør gives som endelig Lov“ o. s. v. Dette kan man vist fuldt ud indrømme, men yderligere maa der dog tages Hensyn foruden til Videnskabernes stadige Fremskridt ogsaa til de Erfaringer man gør om Nyttens af de Foranstaltninger, som denne Lov paabyder. Ogsaa dette maatte, forekommer det mig, give Anledning til, at man gjorde denne Periode kortere. Jeg synes, det er for lang Tid at sætte 10 Aar, jeg vilde ønske, at Udvalget havde foreslaet en 5-aarig Periode. Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 11 ønsker jeg at udtale, at jeg beklager, at det ærede Udvalgs Flertal ikke har taget denne Sag op og givet sine Anskuelser tilkende i et Ændringsforslag til